

Καὶ θάνε Φαιτῆταίς ἀμίμγα τοῖς ἰδίοις. Χαρίων ἦν κοῦμων· ἴνα μὴ τοῦτους δὲ πατήσῃ.

Ἐξ Ἀγραγαντίνων κάθην ἐνὶ τριάδι. ἤματι δὲ κατὰ τὴν ἔφηροσθὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ αὐτοῦ τὸ σύστημα διέμεινε μέχρι γενεῶν ἑνε- 46 ακαίδεκα. * 209 τελευταῖαι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων οὗς καὶ Ἀριστόζηνος εἶδε, Ξενόφιλος τε ὁ Καλλιθεύς, ἀπὸ Θράκης, καὶ φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης, * 200 καὶ Δικυλῆς, καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιος καὶ αὐτοῦ. ἦσαν δὲ ἀκρισταὶ φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων. 207 γενέσθαι δὲ Πυθαγόραι τέτταρες περὶ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, ἐν πολλῷ ἀπ' ἀλλήλων ἐπέχοντες· εἰς μὲν Κροτωνιάτης, τυραννικὸς ἀνδρωποῦ· ἑτέρος Φλιάσιος, σωμασικῆς, ἀλείπτῆς, ὡς Φασίτινές· τρίτος, Ζακύνθιος, ὃς Φασίν εἶπαι τὰ πόρῳτα τῆς Φιλοσοφίας, αὐτῶν διδάσκαλος· ἐφ' οὗ καὶ τὸ αὐτὸς ἔφα, παραμικρὸν εἰς τὸν βίον ἦλθεν. * 208 εἰ δὲ καὶ ἄλλον ἀνδριανταπίον ἠγγίκεν γεγενῆσθαι Φασί Πυθαγόραν, πρῶτον δεοκῶντα ῥυθμῷ καὶ συμμετρίας ἐστοχάσθαι * 209 καὶ ἄλλον, ἀνδριανταπίον Σάμιον· καὶ ἕτερον, ῥήτορα μορχοθρῶν· 210 καὶ ἱατρον ἄλλον, τὰ

204 Νόνου ἐξ ἄτακτου περὶ μαθητῶν.] Malchus, Nicomacho auctore, non decem, sed multas aetates ait Pythagorum, non disciplinam, sed amicitiae communioem permansisse: quibus autem, quo nomine Laertius usus est, Cicero aetate veritit, libro de senectute, de Nestore loquens, quem tertiam aetatem hominum vixisse affirmavit. Homeri inceptes, Isidorus, inquit, εἰς εἰ παλαιὰ τοῦ γένους ἐπέκειντο ἰὼς ἱεῶν κριαστα. Itaque ad hanc annorum rationem, Pythagorum disciplina animis septuaginta & quingenta permansisset. Aldob.
205 Ultimi enim Pythagorum extiterunt, quos Aristoxenus vidit; Xenophilus Chalcidensis & Thracius.] Hoc idem confirmat A. Gellius libro III. cap. II. in quo de Pythagora loquitur ita scribens. Periculis quoque minime. Id haec tenentioribus videtur idem Aristoxenus referre, quam rem videtur cognovisse ex Xenophilo Pythagorico familiaria suo, & ex quibusdam aliiu natu magistrobus, qui ab aetate Pythagora haec multum aberrat. Quibus Gellii verbis videtur nomihil tergignare, quod paulo supra à Laertio positum est de novem & decem aetatibus, quibus Pythagorum disciplina permansisse tradit. Nam si inter ultimos Pythagorum Xenophilus Chalcidensis nu-

quem cum discipulis occubuisse serunt. Nam ne forte fabas fugiens calcaret in agro, Tandem Agragantino casus ab hoste perit.

Floruit autem Olympiade sexagesima, ipsiusque schola duravit usque ad nonamdecimam generationem. * Postremi enim 46 Pythagorum fuere, quos et Aristoxenus vidit. Xenophilus Chalcidensis ex Thracia, et Phanto Philius, et Eche crates, et Diocles, et Polymnestus, Philiasii et ipsi. Erant autem auditores Philolai et Euryti Tarentinorum. Fuerunt autem Pythagora quatuor eodem fere tempore, nec mltcum ab se invicem dilantes. Unus quidem Crotoniata, homo tyrannicus. Alter Philius, corporum exercitator, aliptes, ut quidam ajunt. Tertius, Zagnynthus, cuius ajunt esse philosophiae arcana, eorum praceptor, à quo item illud proverbiale: Ipse dicit, in publicum manavit. * Sant qui et aliam sculptorem 47 Rhegium fuisse dicant Pythagoram, qui primus vitus fit rhythmi et commentas receptor fuisse. Aliam item sculptorem Samium: et alium oratorem non bonum: et

meratur, & is ex verbis Gellii ab aetate Pythagore non longissime abfuisse existimari potest, quomodo verisimile est novendecim aetatibus horum permansisse disciplinam? Idem.
206 Et Diocles.] Fortasse is, de quo apud Suidam. Eum enim Atheniensem, sive Philiatum appellat, nisi quod comicum antiquum cum esse ait; hic vero, de quo Laertius, philosophus potius. Se potuit uterque & poeta esse & philosophus: quod tamen temerè non est affirmandum. Idem.
207 Pythagora. autem eisdem fere temporibus.] His Suidas alium adjungit Pythagoram Ephesum, tyrannu acerbitissimum. Idem.
208 Quibus statim non fidorem, aliam quoque Rhegium existisse Pythagoram tradunt.] De quo est apud Plinium libro xxxiv. cap. 8. his verbis. Vicit enim Pythagoras Rheginus ex Italia, paucis ante Delphis ppsit. Idem.
209 Atque aliam item statuam fuisset Samium.] De quo ibidem Plinius ita scribit. Sui & aliam Pythagorai Samium, interea plures, eiusque ligna ad aliam formam usque sunt tenuissima; unde & Laertius suus. Idem.
210 Inter alios, τὰ περὶ κῆρας γυμφαφίτα.] Le-

alium medicum, qui de hernia scripsit; ac de Homero quadam composuerit. Alium item qui Dorice scripsit, auctore Dionysio. Porro hunc Eratosthenes, (quem et Phavorinus in omnimoda historia sequitur in libro octavo) primum fuisse tradit, qui XLVIII. Olympiade peritus ac exercitatus pugil certaverit, quem comatum atque purpuratum, eisdemque ex puerorum ludo, atque irrillum, continuò viros 48 petiisse ac vicisse. * Simplex est huic epigramma quod fecit Thearctus:

Pythagoram quendam ò hospes, comatum, Nobilem pugilem, si retinet, Samium, Pythagoras ego sum, quae gesserim vero si quoniam rogabis, Elloorum, dices illius incredibilia narrare.

Hunc Phavorinus ait definitionibus è mathematica materia petitis ulum, crebrius id fecisse Socrate, et qui ab eo fluxecit. Postea autem Aristotelem et Stoicos. Primumque fuisse qui caelum appellaret mundum, terramque rotandam. Id autem Theophrastus Parmenidi, Zeno Heliado, 49 allignant. * Huic autem restituisse Cydonem, sicut Antidocum Socrati. De Pythagora autem athleta circumferebatur quoque hoc epigramma:

Hic pugil et pugil à pueris ad Olympia venit Pythagoras Samius, patre factus Cretico. At vero philosophi epistola legitur in hunc modum. Pythagoras Anaximeni. At tu, viciorum optime, si nihil Pytha-

ge, ut emendat Mustetus, πῆν εύλως. Plinius lib. xix. cap. 5. de Scylla loquens, unum de iis volumina condidit Pythagoras philosophus, colligens medicas vires, quas proximo redeuntis libro. II. Cataub. Medicum quoque alium, qui de de Scylla scripsit.] Quem tamen non medicum, sed philosophum tradit Plinius, qui libro xix. cap. 5. cum de Scylla generibus in eius capitis sine differere, ita scripsit. unum de his volumina condidit Pythagoras philosophus, colligens medicas vires, quas proximo redeuntis libro. Aldob.

περὶ κῆρας γυμφαφίτα· καὶ τινὰ περὶ Ὀμίρου συντεταγμένον καὶ ἕτερον, Δωρικὰ πεπραγματοῦμενον, ὡς Διονύσιος ἱστορεῖ. Ερατοσθένης δὲ φησι· καθὼ καὶ φαβαρίνης ἐν τῇ ἡ παντοῦ ἀπὸ ἱστορίας παρατίθεσθαι τοῦτον εἶναι τὸν πρῶτον ἐν τῷ τῶν πικτεῦσάντα, ἐπὶ τῆς ἄγδρας καὶ τεταρακιστῆς Ὀλυμπιάδος, κομητήν, καὶ ἀλουργίδα Φορούττα. ἐπιφθῆναι τε ἐκ τῶν παιδῶν, καὶ χλευασθέντα, αὐτῆκα πεσόντῃα τοὺς ἀνδρας, καὶ κησῆσαι. * ἀπλοῦν δὲ τοῦτον, καὶ τὸ 48 πῆγμα, ἔπει ἐπίκουσε Θεαίρκτος. Πυθαγόραν, τινὰ Πυθαγόραν, ὃ ἕξει, κρητὴν,

Ἀδόμενον πύκτην εἰ κατέχρης Σάμιον. Πυθαγόρας ἐγὼ εἶμι. τὰ δ' ἔργα μου εἰ τιν' ἐρειο.

Ἡλείου, φῆσαι αὐτὸν ἀπιστα λέγειν. τοῦτον ἔ φαβαρίνος φησὶν ὀρις χρῆσασθαι διὰ τῆς μαθηματικῆς ὄλης, ἐπὶ πλείον δε Σωκράτην, καὶ τοὺς ἐκείνου πλοσιώσαντες· καὶ μετὰ ταῦτα, Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς Στωϊκοὺς. ἀλλὰ μὴ καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον, καὶ τὴν γῆν στρογγυλὴν· ὡς δε Θεόφραστος, Παρμενίδην· ὡς δε Ζήνων, Ἡσιόδου. * τούτω φασὶν 49 ἀντιπαρατάσσεσθαι Κυδωνα, καθάπερ Ἀντιδοκὸν Σωκράτη· ἐπὶ δε τοῦ ἀθλητοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦτο ἐλέγεται τὸ ἐπιγράμμα.

Οὗτος πικτεῦσων ἐς Ὀλύμπια παισὶν ἀνθεος Ἡλυθὲ Πυθαγόρας ὁ Κράτωρ Σάμιος· εἰ δὲ Φίλοσοφος καὶ ἀδὲ ἐπίστευτε. Πυθαγόρας ἀναξιμένει. 212 Καὶ σὺ, ἂ λῶστε, εἰ μὴδὲν ἀμελείων ἤε Πυ-

211 Τοῦ ἀμίμγα πρὸς ἐπιμῆσαι κόμῃα.] Galenus, Πυθαγόρας πρῶτος ἀμίμγα τῶν τῶν ἰανῶν πρῶτος ἐτόμῃσιν, ἐκ τῶν ἰν ἀντιφθῆναι. II. Cataub.
* 212 Τοῦ ὀνομασθεῖν ὀριμῇ.] Hac epistola Pythagoras c. Anaximenis epistole refertur, quam Laertius II. libro posuit in vita Anaximenis: qua de re lectorem admonitum volui, ut quae ad hujus epistolae explicationem pertinent, ea à me non sapere, sed inde petat. valde enim altera alteri lucem afferat. Aldob.

Ἡρακλείδης δὲ τοῦ Σαραπίωνος, ἑτέρου Φησίου εἶναι τὰς τραγωδίας. ἱεροῖνος δὲ Φησίαν αὐτῶν τριπλῆ καὶ τετραράκοντα ἐντετυχημέναι. Νεανθης δὲ, νέον ἔντα γεγραφέναι τὰς τραγωδίας, καὶ αὐτὸν ἐπιπύλαι αὐτοῖς ἐντετυχημέναι. Φησί δὲ Σάτυρος ἐν τοῖς βίαις, ὅτι καὶ ἱατρός ἦ καὶ ῥήτωρ ἀρίστος. * Γοργίαν γοῦν τὸν Λεοντίνον αὐτοῦ γυνέθαι μαθητὴν, ἀνδρᾶ ὑπερχόντα ἐν ῥητορικῇ, καὶ τέχνην ἀπολείπειτα, ὃν Φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικαῖς, 22 ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἐτη βιώσει.

29 καί. * ταῦτον Φησὶν ὁ Σάτυρος λέγειν, ὡς αὐτὸς παραίη. 29 τῷ Ἐμπεδοκλεῖ γοητεύοντι. ἀλλὰ καὶ αὐτὸν 30 διὰ τῶν πικριμάτων ἐπαγγέλλεσθαι τοῦτο τε καὶ ἄλλα πλείω, δι' ἧν Φησί.

Φάρμακα δ' ὄσσα γυνῶντι κακῶν, καὶ γήρας ἀλκαρ.
Πεύση· ἐπί μούου σοὶ ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα.
Παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἷ' ἐπι γαῖαν
Ὀρῦμενοι πνοιῶσι καταφθινύθουσιν ἀρούραν.
καὶ πάλιν ἦν κ' ἐβέλθηθα, 31 πάλιν ἔπαυσε πνεύματ' ἐπάξει.
Θήσεις δ' ἔξ ὄμβροιο κελαινοῦ καίριον αὐχμῶν
Ἀνδράπυς, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμῶιο θέρειον
ρέυματα δένδρεῦρεπτα, τὰ δ' ἐν θέρει ἀψαύτα.
Ἄξις δ' ἐξ αἵδαο καταφθιμένου μίνος ἀνδρός.

26 Sed tragedias Heraclides Serapionis filius alterius eujusdam esse ait. Alterius eujusdam, Empedoclis videlicet. qui, ut ait Suidas, natus ex nepote illius primi Empedoclis, & poeta tragicus fuit. Εμπεδοκλέης, inquit, θυγατρὸς τοῦ πρώτου, τραγικὸς, τραγῳδῶν αὐτοῦ 28. Aldob.
27 Gorgiam Leonatinum ejus discipulum fuisse. Idem Suidas, ἄλλοι δὲ, inquit, ποῦτος μαθητὴς Γοργίας ὁ πρῶτος ὁ Λεοντίνος. Idem.
28 Novem ἔτη tantum annis vixisse ait. Novem annis plus, quam Cicero, scripsit Apollodorus; qui in oratore ita scribit. Γοργίας αὐτὸν ἀνδρῶν ἐστ' ἡγεμῶν ὄντων. Ὡς οὖν ἐπιπύλαι βίαι, ἀπολείπειτα ἀποστείλαι. quia hoc erat, cum tantum annos vixisset in Theophrasto adhibente scriptum iam Gorgiam, modestius etiam temperavit. Quoniam etiam se ipse tantum quantam aetas procedebat, prope enim centum conjectat annos, reclinatum a nimia necessitate numerorum. Idem.

ac politica. Verum Heraclides Serapionis filius, tragedias alterius fuisse memorat. Hieronymus vero quadraginta tres illius se legisse asserit. Neanthes autem adhuc juvenem scripsisse ipsum tragedias, et in eas se postea incidisse. Porro Satyrus In vitis refert, et medicum illum fuisse, oratoremque optimum, Gorgiamque Leonatinum ipsius fuisse discipulum, virum in oratoria insignem, qui et artem rhetoricam scripserit; quem tradit Apollodorus In chroniciis, centum et novem ætatis implevisse annos. * Hunc ait Satyrus dicere 59 solitum, assidue se Empedocli magiam exercere, ipsumque in poematibus id profiteri, et complura alia, quando dicit:

Pharmaca quis pellat morbos, levissiq; senectam,
Percipiet, qua cuncta tibi communio solis
Compescisque truces ventorum ritū procellas,
Exorti infans qui vastant flatibus ægrota
Sursum, si libeat, mox flamma pigra cicibus,
Et media inducet et tempestate sphenum,
Et statim sicca qui perbest omnia mens.
Extinctumque hominem nigro revocabis ab Orco.

29 Se Empedocles profugium interfuisse. Plinius certe Empedoclem in Magis numerat, libro xxx. cap. 1. quos ad magicam discendam longinquas ad regiones profectos esse tradit his verbis. Certe Pythagoras, Empedocles, Democritus, Plato ad hanc discendam navigaverunt, exitum verius, quam perterrimationibus susceperunt. hanc reverē predicaverunt, hanc in arcibus habebant. Idem.
30 Ipsum etiam in poemate significare. De quo est apud Ciceronem libro 1. De oratore his verbis. Læcius ista carere dicamus, visa bene, ac duodecim scriptis habere, proprium esse suū civitati, quoniam ut utinamque eorum P. Marci optime fecerit. eademque tantum dicantur, ὧς quoι Φορτίονος Ἑρατὶ ποιητικῶν ποίημα fecerit. Idem.
31 Πάλιν ἔπαυσε πνεύματ' ἐπάξει. Etiam alibi ἐπιπύλαι scriptum est. Suidas tamen πάλιν. Ii. C.

60 * Multis item modis cum virum admirationi habitum Timeus, in decimo octavo historiarum, auctor est. Namque Etefides aliquid vehementer flantibus, aded ut fruges corrumperet, excoriari afinos jusfit, factique utribus eos collibus et montium verticibus admoventi ad comprehendendos flatus, cessantibusque ventis ab eventu rei καλοῦσαίαν vocatum esse. Heraclides quoque in libro De morbis, ait ipsum Pausaniam didicisse quæ de muliere spiritu carente ille scripsit. Erat autem Pausania, ut Satyrus et Arilippus ait, amalius ejus; cui et de natura libros compolito ita dedicavit:

61 * Pausania Anchiti sapientis percipe fili.
Sed et epigramma in eum scripsit in hanc sententiam:
Pausaniam Anchiti natum, Phabique nepotem,
Clarum aluit medicum patria clara Gela.
Qui multos dixit homines languoribus ægrota
Eripuit sacris Persephone thalamis.
Carentem autem spiritu Heraclitus tale quiddam esse ait, quod triginta dies corpus absque spiritu integrum, incorruptumque fervaret. Unde illum et medicum, et vatem dixit; accipiens illud et ex his ejus verbibus.
62 * Videm qui flavi ad ripas Acragantis amici

* Φησί δὲ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ἠ κατὰ πολλοὺς τρέπουσιν τελευτᾶσθαι τὸν ἀνδρᾶ. 21 καὶ γὰρ ἐπιπύλαι ποτὶ σφιδραῖς πνευσάτων, ὥστε τοὺς καρποὺς λυμῆσαι, κελύσας οἶκος ἐκκαρῆσαι, καὶ ἀσχοῦς πύψαι, πρὸς τοὺς λόφους καὶ τὰς ἀκροφείας διέτινε, πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα. λέξαντος δὲ, 22 Καλυστανέμαν κληθῆναι. Ἡρακλείδης δὲ ἐν τῷ περὶ νόσων, Φησί καὶ 23 Πausania ὑφρησασθαι αὐτὸν τὰ περὶ τὴν ἀπνοιαν. ἦν δ' ὁ Πausaniaς, (ὡς Φησιν Ἀριστιππος καὶ Σάτυρος) ἐρωόμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ περὶ Φισῶντος προσπεφάνηκεν οὕτως,
* Πausania, σὺ δὲ κλυθὶ δαίφρονος Ἀγχίτου 61 υἱέ.

ἀλλὰ καὶ ἐπιγράμμα εἰς αὐτὸν ἐποίησε.
Πausanίη ἠτρον ἐπιπύλων Ἀγχίτου υἱόν;
Φῶτ' Ἀσκληπιάδην πατρίε ἐβέλθε γέλα,
Ὅς πολλοὺς μογερῶσι μαραινόμενος καμάτων
φῶτας ἀπέστρεψεν Φερσεφῶνης ἀδούτων.
22 τὴν γαῖαν ἀπνοῦν ὁ Ἡρακλείτης Φησί τοιοῦτός τι εἶναι, ὡς τριακοντα ἡμέρας 23 συντηρεῖ ἀπνοῦν καὶ ἀσθητὸν τὸ σῶμα. εἶπε καὶ εἶπεν αὐτὸν καὶ ἱατρὸν καὶ μάντιν, λαμβάνων ἅμα καὶ ἀπὸ τούτων τῶν στίχων.
* Ὡς φίλοι αἱ μέγα ἄστυ κατὰ ζαντοῦ Ἀκρά- 62 γαντος

32 Καὶ γὰρ ἐτεφιδης σφιδρα πνευσάτων, &c.] Longe aliter Plutarchus contra Coloten, Ετεφιδελλὸς δὲ τοῖς τὰ πρώτους τῶν πάλαιον ὀβελίστα καὶ διαφοροῦσται τὰ κενὰ ἱερῶν, ἀπὸ λαζῶν ἀκαρπίας καὶ λαιμοῦ, διασφῆλαις ἕως ἀποτυχίας, δὲ ὁ δὲ νόσος εἰς τὸ πλεῖον ἐπιβλάται. vide eisdem librum De curofitate. Memit hujus rei etiam Clemens Strom. libro 6. Ii. C.

verbo ἀπνοῦν, φασί, inquit, Εμπεδοκλεῖα Πausania ἀφρησασθαι τὸν ἀπνοῦν. Idem.
33 Τῶ γοῦν ἀπνοῦν ὁ Ἡρακλείτης? Legendum Ἡρακλείδης, ut supra monui. Ii. C.

34 Pausaniam quoque in his, que de carente spiritu scripsit, eo fuisse ἵστον μαγίτρο. Hoc idem Suidas in

Carentem autem spiritu Heraclitus eimodis quiddam esse ait, quod per xxx dies corpus spiritus carens, atque incorruptum conservaret. Hoc idem Suidas in verbo ἀπνοῦν, nisi quod pro ἀσθητῶν legit ἀσθητῶν, quod ego valde probo. veterem tamen sententiam, que in manu scripto codice Farnesiano eadem est, mutare nonnulli, sed incorruptum transiit. Suidæ verba, εἶπε καὶ εἶπεν αὐτὸν, ὅς ἄ καίριος συντηρεῖν ἀπνοῦν καὶ ἀσθητῶν τὸ σῶμα. Aldob.
36 Σωτηρεῖ ἀπνοῦν καὶ ἀσθητῶν τὸ σῶμα. Hieronymus Mercurialis, vir doctissimus, exitum legendum esse hoc loco ἀσθητῶν, non ἀσθητῶν. Et nos sanè cum illo sentimus; quanquam non dupliciter ἀσθητῶν, quod est in Suida. Ii. C.

Ναιετ' ἄκρη πόλεως, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,
Χαιρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἀμβροτος, οὐκ ἔτι
ὄνητος,
Παλιῦμαι μετὰ πᾶσι τιμημένος, ὄσπερ εἶπες,
Ταινίας τε περιστέπτος στέφεισιν τε θαλείης,
Τοῖσιν ἀμ' εὐτ' ἀνέκωμαι ἐς ἄστυα τηλεβόωντα,
Ἀνδράσιν ἢ δὲ γυναιξὶ σεβίζομαι. οἱ δ' ἀμ' ἔ-
πονται
Μύριον, ἔξερόντες ἔπη πρὸς κέρδος ἀταρπός·
Οἱ μὲν μαντοσύνην κερυρημένοι, οἱ δὲ τι δού-
σων

Incolitis magnam, res et curatis hono-
rar, Saluto: immortalis ego convorser apud vos,
Et par est, deus, et tali me dignor honore,
Formosius vincitur vitiis resisque corollis:
Quis quando egregias veniam comitatus ad urber,
Mulieribus maribusque colar, comitesque sequentur
Innumeri, ad lucrum quos ardenti semita ducit,
Quique proprietatem exerceant, qui discere morbi

Παντοίων ἐπίθυοντο κλύειν εὐχέα βαζῆν.
63 * μίγαν δὲ τὸν Ἀκραγῶντα εἰπεῖν Φησι Ποταμίλα-
λα, ἐπεὶ μυριάδες αὐτὸν κατώκουον ὀδοῦσόντα.
67 ὅθεν τὸν Ἐμπεδοκλήα εἰπεῖν, τρυφῶντων αὐ-
τῶν, Ἀκραγῶντιναι τρυφῶσι μὲν ὡς αὐρίον ἀπο-
θαινοῦμενοι, οἰκίας δὲ κατασκευάζονται ὡς πάντα
τὸν χρόνον βιωσόμενοι. αὐτοὺς δὲ τοὺτους τοὺς
καθαρούς ἐν Ὀλυμπία ῥαψαδῆσαι λέγεται
κλειμένην τὸν ῥαψῶδον ὡς καὶ φαβριῶνος ἐν ἀ-
πομνημονεύμασι. Φησι δ' αὐτὸν καὶ Ἀριστοτέλης
ἐλευθερογενένας, καὶ πάσης ἀρχῆς ἀλλότριον,
εἶ γε τὴν βασιλείαν αὐτῷ δίδομένην παρητήσατο,
64 τὸ « καθ' ἀπορροῦ ἔσθνος ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ λέγει »
τὴν λιτότητα δηλονότι πλέον ἀγαπήσας. * τὰ δ'
αὐτὰ καὶ Τίμαιος εἶρηκε, τὴν αἰτίαν ἅμα παρα-
τιθέμενος τοῦ δημοτικῶν εἶναι τὸν ἀνδρα. Φησι
γάρ ὅτι κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν ἀρχόντων, καὶ
προβαίνοντος τοῦ πότου, ὡς τὸ δειπνον οὐκ εἰσε-
φέρετο, τῶν δ' ἄλλων ἡσυχάζοντων, μισοπονή-
ρως διατεθείς ἐκέλευσεν εἰσφέρειν. ὁ δὲ κεκληκῶς
ἀναμένει ἔφη τὸν τῆς βουλῆς ὑπηρετήν. ὡς δὲ
παρῆγετο, ἐγενήθη συμπόσιος ἀρχος, τοῦ κεκλη-
κῶτος δηλονότι κατὰσθησάντος, ὃς ὑπεγράφετο

Omnigeni curam cupiunt artesque salu-
bres.
* Amplum verò Agrigentum dixisse ait 63
Potamilla, quòd in illa octingenta homi-
num millia inhabitarent. Unde et Empe-
doclem, illis deliciis vacantibus, dixisse,
Agrigentini deliciis quidem ita quotidie se
dedunt, quasi postridie essent morituri: domos
verò ita adificant, quasi perpetuo vituri. Eas
verò ipsas expiationes Olympice cecinisse
fertur cantor Cleomenes poematum,
quemadmodum et Phavorinus in commen-
tariis ait. Fuisse verò eum in primis libe-
ratis, atque ab omni imperandi fastu re-
motissimum, Aristoteles tradidit, siquidem
et regnum eum sibi offerretur, constanter
renovit, (sicuti Xanthus in illius laudibus
meminit) frugalitatem quàm regum deli-
cias clarius amplectens. * Eadem et Ti-
maeus refert, causam simul adiciens cur-
ita popularis fuerit. Invitatus enim fue-
rat à quodam ex principibus, ac proce-
dente convivio cœna non inferebatur.
Tacentibus aliis, indignè ille ferens inferri
iussit. Qui verò illum invitavit præfolari
le curie ministrum dixit. Ubi verò ille ad-
venit, convivii princeps constitutus est,
id nimirum agente eo qui illum vocaverat,

37 Empedocles dixisse fertur, Agrigentinos ita deli-
ciate vivere, quasi cur morituri, ita domos adifican-
tes quasi sempiternas. Quòd quidem dictum a-
liquando factum non ab Empedocle, sed à Platone tra-
ditur A. Libanus libro 111. Var. hist. cap. 19. Παλιῶν,
ἰσχυρῶς, ἢ Ἀριστοτέλης βιβλ. Αἰσθητικῶν καὶ εἰσαγωγῶν
της πολιτείας, καὶ οἰκίας διπλοῦντας, εἴπει οὗ ἐπὶ

Αἰσθητικῶν οἰκονομίας μὲν ὡς αἱ βιωσόμενοι, δι-
πλοῦντες δὲ ὡς αἱ τιμωσόμενοι. Allob.
38 Apud Xanthum. Candante illum, Lydium,
ex Sardinia, historicum, qui eo fuit tempore, quo
Sardes capta fuit. Scripsit quatuor libros, quorum
inscriptio est Ἰουδαῖος. Suidas, Athenæus, Plinius li-
bro xxv. cap. 2. Idem.

65 tum ille tyrannidis initia haud obscura præ-
se ferens, jubebat aut bibere, aut in ca-
put effundi merum. Tunc igitur Empedo-
cles tacuit. Postridie verò coacto judicio
damnavit utranque, ac peremit invitato-
rem et contrivi principem. Illud igitur rei-
publicæ tractandæ initium fuit. * Rursus
Acronè medico locum sibi ad constru-
dum paternum monumentum a senatu po-
stulante, quòd inter medicos arte præci-
piè excelleret, accedens Empedocles sic-
tè prohibuit, atque inter cætera quæ de æ-
qualitate differuit, ita illum rogare cœpit
Cujasmodi monumento incidemus elo-
gium? Num hoc?

τυραννίδος ἀρχήν. * ἐκέλευσε γὰρ ἢ πίνειν, ἢ κα-
ταχεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. τότε μὲν οὐκ ἔμπεδο-
κλῆς ἡσύχασεν. τῇ δ' ὑστέρῃα εἰσάγαγεν εἰς
δικαστήριον, ἀπέκτεινε καταδικάσας ἀμφότε-
ρους, τὸν τε κλητῶρα καὶ τὸν συμπόσιος ἀρχον.
ἀρχὴ μὲν οὐκ αὐτὴ τῆς πολιτείας ἦν. * παλιῶν δὲ
66 Ἀκρονος τοῦ ἱατροῦ τόπον αὐτοῦτος παρὰ τῆς
βουλῆς εἰς κατασκευὴν πατρίου μνημείου, διὰ
τὴν ἐν τοῖς ἱατροῖς ἀκρότητα, παρεθῶν ὁ Ἐμπε-
δοκλῆς ἐκόλυσε, τὰ τε ἄλλα περὶ ἰσότητος δια-
λεχθείς, καίτει καὶ τοιούτου ἐρωτήσας. τί δὲ ἐπι-
γράψομεν ἐλεγείον, ἢ τοῦτο;
67 Ἀκρον ἱερὸν Ἀκρων Ἀκραγῶντινον πατὴρ
ἄκρον ἄκρον
Κρύπτει κρηνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτά-
της.
τινὲς δὲ τὸν δευτερον στίχον οὕτω προφέρονται,
Ἀκροτάτης κορυφῆς τὸς μὲν ἀκρος κατεχί-
τοῦτον τινες Σιμωνίδου Φασίν εἶναι. * ὕστερον δ'
68 ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ τὸ τῶν χιλίων ἀθροισμα κα-
τέλυσε συνστάς ἐπὶ ἑτῆ τρια. ὡςτε οὐ μόνον ἦν
τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ τῶν τὰ δημοτικὰ φρο-
νοῦντων. ὁ γὰρ Τίμαιος ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέ-
ρῃ, (πολλοὺς γὰρ αὐτοῦ μνημονεύει) Φησὶν ἐν-
αντίαν τῇ πολιτεία ἐσχηκέναι γναμῶν αὐτῶν
Φαίνεσθαι. ἵπου δὲ ἀλαζίνα καὶ Φιλαυτον ἐν τῇ
ποιήσει ἰδοι τις ἀν' Φησι γὰρ,
Χαιρετ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἀμβροτος, οὐκ ἔτι
ὄνητος,
Παλιῦμαι.
καὶ τὰ εἰρη. καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπιδήμει Ὀλυμ-
πιάσιν, ἐπιστροφῆς ἤρηντο κλείνονος, ὡςτε μη-
δὲν ἐτέρου μνείαν γίνεσθαι ἐν ταῖς ἐπιλείαις τε-
σαύτην ὄση Ἐμπεδοκλείου. * ὕστερον μέντοι τοῦ 67
Ἀκραγῶντος οἰκισμένον, ἀντέστῃσαν αὐτοῦ τῇ

Acronem summum medicum ex Agrigan-
te profectum
Qui summo in patrie culmine habet
tumulam.
Quidam autem secundum verbum ita pro-
nuntiant:
Verticis excelsi celsa sepulchra tenent.
Hoc quidam Simonidis esse tradiderunt.
66 * Postea verò Empedocles et mille homi-
num cetum antiquavit, constituto trien-
nii magistratu, ut non solum esset divi-
tum, verum et eorum qui plebis curam
gererent. Timæus tamen in primo et se-
cundo libro, (ipsius enim sæpe mentionem
facit) contrarium reipublicæ tradit puta-
tum esse habuisse sententiam. Quando-
que jaçantia et amore sui ferebatur im-
modicè, quippe qui in carmine dixerit.
Salute, ego vobis deus immortalis, haud
amplius mortalis
Vesfr.
Et quæ sequuntur. Quo autem tempore
ad Olympica certamina venerat, in se cun-
dorum vertebat ora, ut nallius inter lo-
quendum tanta, quanto Empedoclis fieret
67 mentio. * Postremo tamen, cum Agri-
gentum conderetur, obliterant illius re-

39 ἐκέλευσε γὰρ ἐπίνειν, ἢ καταχεῖσθαι. [Vetus
hoc fuit παλιῶς gens apud Græcos, vocabantque
Ἰουδαῖους, consule grammaticos. Is. Calaub.
40 Acronè medico. Agrigentino, Xenonis filio,
qui & Athens philosophus est, & Empedoclis æ-
qualis fuit, Hippocrate antiquior. Scripsit de medi-
cina, Dorica lingua, & librum unum περὶ ἰσότητος.
Suidas. Allob.

Hoc epigramma habebat
in animo Plinius lib. xxix. cap. 1. quem ita scripsit,
Alia factis à experimentis se expatiens Empiricæ,
cepit in Sicilia, ab Acronè Agrigentino Empedocli
physicè μνηστικῶς commendare. Meminit Acronis &
Plutarchus in iis quæ scripsit de Iude & Olfide.
Is. Calaub.

τος του λοιμου, και των Σελινουτιων ευαχουμει-
 νων ποτε παρα τω ποταμω, επιφανησαι τον Εμ-
 πεδοκλια. του δ' εξαναστάντας προσκυνειν και
 προσευχεσθαι καθαπερι θεω. ταυτην ουν θελον-
 τα διαβιβαιωσαι την διαληψιν, εις το πυρνα-
 71 λειναι. * τουτοις δ' εναντιουται Τιμαιος, ρητως
 λεγων ως εξεχωρησεν εις Πελοπόννησον, και το
 συνολον ουκ επαγηλθεν. εβεν αυτου και την τελευ-
 την αδελφον ειναι. προς δε τον Ηρακλειδην και εξ
 ονόματος παειται την αντήρησιν εν τη τεταρτη.
 Συρακουσιον τε γαρ ειναι τον Ημισιδανκτα, και
 αγρον ουκ εχεν εν Ακραγαντι. Πανσανιαν τε μνη-
 ρειον πεποιηκναι του Φιλου, τοιουτου διαδεθεν-
 τος λεγου, η αγαλματιον τι, η σπονδια θεου
 και γαρ πλουσιον ειναι. Πως ουν, Φησιν, εις
 τους κρατηρας ηλατο, αν συνεγγυς ετων ουδε
 μνειαυ ποτε επεποιήτο; τετελευτησεν ουν εν Πελο-
 73 πονησω. * ουδεν δε παραδοχον τα Φων αυτου μη
 Φαινισθαι μηδε γαρ αλλων πολλων. τιαυτα
 τινα ειπων ο Τιμαιος, επιφερει, Αλλα δια παν-
 τος εστιν Ηρακλειδης τοιουτος παραδοξολογος,
 και εν της σελήνης πεπτακηναι ανθρωπον λεγων.
 Ιπποβοτος δε Φησιν, επι ανδριας εγκεκαλυμμενος
 Εμπεδοκλειους εκειτο προτερον μεν εν Ακραγαντι,
 υστερον δε προ του Σαμασιων βουλευτηριου, ακα-
 λυφως, δηλονοτι μεταθεντων αυτον εκει Ρωμαιων.
 γραπται μεν γαρ εισι τινες, και νυν περιφερει-
 ται. Νεανθης δ' ο Κυζικηνος, ο και περι των Πυ-
 θαγορικων ειπων, Φησι Μετάνιος τελευτησαντος
 τυραννιδος αρχην υπαφυσθαι εϊτα την Εμπεδο-
 κλια πεισαι τους Ακραγαγνιους παύσασθαι μεν
 73 των στασεων, ισότητα δε πολιτικην ασκειν. * ε-
 τι τε πολλας των πολιτιδων απεικεις υπαρχου-
 σας αυτον προκίσειαι, δια τον παρόντα πλουταν
 50 δια δη παρΦύραν τε αναλαβειν αυτον, και
 στρόφιον επιθεσθαι χρυσοῦν, ως φαβορινος εν α-
 πομνημνευματων πρώτω· επι τε εμβάδας χαλ-

(50 Ac propriae istam. Εμπεδοκλειου επι καταρσιζε, utque ad talia procedebat.] Hæc magna ex parte eadem Suidas tradit his verbis. αυτος ο Εμπεδοκλειος εννοει την επι ται κρηνης χρυσοῦν, και ημετερας

pelte, epulantibus ad amnem Selinantis,
 Empedoclem apparuisse; illi eo conspecto
 surrexerunt, eique velut Deo divinos ho-
 nores, adorationis ac precum, detule-
 runt. Eam de se opinionem firmare vol-
 lentem se in ignes concessisse. * Verum
 71 hæc Τιμαίος refutatur, apertè asserens
 illum ubi in Peloponnesum se recepit,
 nunquam omnino redisse, atque ideo il-
 lius incertum esse obitum. Heraclidi verò
 nominatim in quarto libro contradicit, Pi-
 sianacta Syracusanum dicens, neque vil-
 lam Agrigentii habuisse, verum à Paufania
 factum amico monumentum. Is enim hu-
 jusmodi vulgata fama, brevem statum
 illi, nam dives erat, vite facellum, ut
 Deo, condidit. Quoniam ergo pacto, in-
 quit, se in crateras injecit, quorum nul-
 lam unquam fecit mentionem, et quidem
 cum propè essent? Mortuus igitur est in
 Peloponneso. * Quòd si illius sepultura
 non cernitur, nihil est cur admiremur. 72
 Nanque et aliorum multorum sepulchra
 ignorantur. Hujusmodi quædam cum
 dixisset Τιμαίος, subjungit; Verum sem-
 per Heraclidi conducto est miracula e-
 jusmodi confingere, qui et ex luna ceci-
 disse hominem dicit. Porò Hippobotus
 ait statuam Empedoclis opertam Agrigen-
 ti primùm stetit, postea verò ante Ro-
 manorum curiam constitutam fuisse, Ro-
 manis eam illic transferentibus, apertam.
 Pictæ quidem et nunc ejusmodi quædam
 inveniuntur. Neauthes verò Cyzicenus,
 qui et de Pythagoricis scripsit, refert Me-
 tône vitâ functo tyrannidis pullulare exor-
 dia coepisse. Tam verò Empedoclem Ag-
 rigentinos induxisse, uti seditionibus o-
 mnis aequalitatem civilem amplecteren-
 tur. * Multas itidem civium, que sine
 73 dote erant, ex relictis sibi opibus adjunctâ
 dote viris tradidisse; atque ideo et purpu-
 ram adsumpsisse, et strophium auream cir-
 cundedisse, Phavorinus in commentariis
 auctor est; crepidas item æreas, et Del-

ει ταις ποτι χαλκαις, και στήματα χρυσα εν ταις κρηνησιν, εν ταις πηλαισ, δεξαι περι αυτου καταρσιζουσιν επι του θεου βουλομενος. Aldob.

phicam

phicam sumptis coronam. Coma item il-
 li proluxa fuit, et pueri pedissequi: et
 ipse gravis semper atque in uno habitu
 perlitit. Ejusmodi igitur progrediebatur,
 cum civis ipsum convenirent, et hoc tan-
 quam regni insignie in ipso venerarentur.
 Postremò verò dum celebritatis cujuscum
 causa, Messanam curru vectus proficisce-
 retur, cecidisse, coxamque fregisse. Quo
 etiam ex morbo defunctum esse atatis an-
 no septuagesimo septimo. Esse item se-
 74 pulchrum ejus Megaris. * De ætate verò
 ab Aristotele dissentit. Ille enim sexaginta
 annorum defecisse ait. alii centum et no-
 vum vixisse annos contendunt. Floruit au-
 tem circa octogesimam quartam Olympi-
 dem. Demetrius autem Trezenius in li-
 bro contra sophistas, refert illum juxta
 Homerum,
 Connexo ex alta laqueo sua guttura cornu
 infulsisse, quum à tetrum penetraret ad
 Orcum.
 In ea verò quàm prædiximus Telaugis e-
 pitola, fertur illum ex senio in mare cum-
 lapsum, extinctumque esse. Hæc de ip-
 sius morte. Fertur et nostrum in cum ex
 Pammetro carmen in hunc modum:

51 Αλλα λαβειν εδελων, ζυμπεσε ουν εδελων] Vide-
 tur id velle Laërtius, accidisse Empedocli, quod post-
 ea Plinio, Historie conditori, dum Velavii montis
 incendium curiosius explorat, ut morte lucret. Hinc
 conjectura, in verbis Laërtii, λαβειν, non λαβειν,
 veram esse lectionem. Quæ enim Empedochi spes diu-
 tium ibi lanibuli? Nam si id agebat, (ut alii credi-
 dere, & hoc voluit hic Laërtius) non ut vivens la-
 teteret, sed ut mors, seu genus moris ignoraretur;

DIOGENIS LAËRTII.

κας, και στεμμα Δελφικόν. κόμη τε ην αυτω
 βαθεια, και παιδες ακολουθοι. και αυτος αει
 σιμβρωπος εφ' ενος σχηματος ην. τοιουτος δη
 προηει, των πολιτων εντυχετων, και τουτο αζη-
 ασαντων οιοει βασιλειας τυως παρασσημον. υ-
 στερον δε, δια τινα πανηγυριν προεμμενον εφ' α-
 μάξης ως εις Μεσσηνη, πεσειν, και τον μηρον
 κλάσαι νοσησαντα δ' εν τουτου, τελευτησαι ει-
 των ζ και β. ειναι δ' αυτου και τα Φων εν Μεγα-
 74 ρισ. * περι δε των ετων Αριστοτελης διαφερειται. 74
 Φησι γαρ εκεινος ζ ετων αυτον τελευτησαν. οιδε,
 θ και ρ. ημασε δε κατα την δ' και π' Ολυμ-
 πιαδα. Δημητριος δε ο Τριζηνιος εν τω κατα σο-
 φιστων βιβλίο Φησιν αυτον, καλ' ομρον,
 εψαμμενον βροχον αιπων αφ' υψηλοιο κρα-
 νειης
 Αυχην αποκρεμασαι, ψυχην δ' αιδος δεκα-
 τελβειν.
 εν δε τω προσημνω Τηλαυγους επιστολιω, λε-
 γεται αυτον εις θαλατταν υπο γηρας ελισθησαν-
 τα τελευτησαι. και ταυτα μεν περι του θανατου
 και τσαυτα. Φερεται δε και ημων εις αυτον εν
 τη παμμετρω σκωπτικον μεν, τουτου δ' εχον τον
 τροπον,
 * και συ ποτ' Εμπεδοκλεις διερη Φλογι σωμα 75
 καθιρας,
 Πυρ απο κρητηρων εκπιες αθανατων.
 Ουκ ερω δ' οτι σαυτον εκων βαλεις ες ροον Αι-
 τνης,
 Αλλα λαβειν εδελων εμπεσεσ ουν εδελων.
 και Αλλο,
 Ναι μεν Εμπεδοκλεια θανειν λογος, ως ποθ'
 αμαξης
 Εκπεσε, και μηρον κλάσατο δεζητερον.

cur igitur diceret, ζυμπεσε ουν εδελων; Certè, etiam
 Plato ut famigeratos illos montis Ætnæ crateres pro-
 priis inspicere, & contemplantur, Siciliam adit, ut
 in ejus vita docet Olympiodotus, cujus peregrinatio-
 nis & Laërtius, sed oblitus, meminit. Viri Cla-
 rissimi conjecturam, quamvis ab ipso modeste propo-
 nitur, eis τὸν Αἴτναν, pro eis θαλατταν, in Laërtii ver-
 bis; veram credo ego, Mer. Casaub.

ΥΥΥ

Εἴ τι παραλλάσσει Φαέθων μέγας ἄλλος ἄστρων,
 Καὶ πόντος ποταμῶν μέζον ἔχει δύναμιν
 ἤσθι τοσούτου ἐγὼ σοφίᾳ πρόσχειν Ἐπίχαρ-
 μων,

Ὁν πατρίς ἐστε Φάνασ' ἀδὲ Συρηκοσίων.
 οὗτος ὑπομνήματα καταλείπειν, ἐν οἷς Φυσιο-
 λογίᾳ, γλωσσολογίᾳ, ἰατρολογίᾳ, καὶ παραστι-
 χήδια τοῖς πλείστοις τῶν ὑπομνημάτων πεποιή-
 κεν, οἷς διασαφεί οἱ αὐτοῦ ἐστὶ τὰ συγγράμμα-
 τα. βίου δὲ ἔτη ἐνενήκοντα, κατέστρεψεν τοῦ ζῆν.

3 Commentaria reliquit physologia, sententiarum, & medicina. Quibus ex libris multa accepit Platon, quemadmodum III. libro in ejus vita dictum est. cum quoque ut medicum citat testem Plinius cap. 9. libri xx. Aldob.

Quantum sol vincit sublimis sidera ca-
 li,

Quanto vis pelago major inest fluvio,
 Tantum ego profecto sophia praestare E-
 picharmum;

Cui Syracusa comitis patria sortis dedit.

Commentaria reliquit in quibus de natura rerum, de sententis, de medicina, disseruit. Versusque breves commentariorum plerisque apposuit, quibus aperte indicat ab se elaborata opuscula. Obiit anno aetatis nonagesimo.

4 Καὶ παραστιχὴ δὲ γὰρ τοῖς πλείστοις τῶν ὑπομνημάτων πεποιήκει. Laërtio παραστιχὴ est quae Cicero aliique ἀποστιχὴ. Supra in Heraclide, τοῦ δ' ἀρουμίου καὶ ἀποστιχὴ, ἐπίστιχαις ἰδίῳ τῶν κριμαστιχῶν. Sic hoc loco. If. Casaub.

ΑΡΧΥΤΑΣ.

ARCHYTAS.

79. Ἀρχύτας Μησηγάρου, Ταραντίνος, οἷς δὲ Ἀριστῆζενος, ἑστιάου, Πυθαγορικός καὶ αὐτός. οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνι ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα ἀναστρέφειν. ἰθναμάζετο δὲ καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀρετῇ. καὶ ὅτ' ἐπτάκις τῶν πολιτῶν ἰσρατήγησε, τῶν ἄλλων μὴ πλὴν ἐναυτοῦ στρατηγούντων, διὰ τὸ καλύειν τὸν νόμον. πρὸς τοῦτον καὶ Πλάτων γέγραφεν ἐπιστολὰς δύο, ἐπειδή περ αὐτῷ πρότερος ἐγγράφει τοῦτον τὸν τρόπον.

Αρχύτας Πλάτωνι ὑγιαίνειν.

80. Καλῶς πευίς ὅτι ἀποπέφυγας ἐκ τῆς ἀρρώστιας. ταῦτα γὰρ αὐτὸς τὸ ἐπιστάλας, καὶ τοῖς περὶ Δαμῆσκον ἀπέγγηκεν. περὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων ἐπεμελήθημεν, καὶ ἀνήλθομεν ὡς Αλευκανῶς, καὶ ἐνεύχομεν τοῖς ὀκέλλω ἐγγόνιοις.

1 Archytas Mnesagora, sive, ut Aristoteles vult, Hestias filius, Tarentinus. Suidas. Αρχύτας Ταραντίνος ἑστιάου υἱός, ἡ Μησηγάρον, ἡ Μνησαγῆρον, φιλόσοφος Πυθαγορικός. Aldob.
 2 Hic ille est, qui Platonem, quem Dionysius impetatoris erat, per epistolam liberavit. Quam epistolam posuit Laërtius libro III. in vita Platonis. hoc idem de Archyta tradit Suidas his verbis. οὗτος Πλάτωνι ἰσως μὴ φεικόμενος ὑπὸ Διονυσίου τὸν τράπον. Idem.

* Archytas Mnesagora, sive, ut Aristoteles ait, Hestias filius, Tarentinus, Pythagoricus et ipse fuit. Hic Platonem cum à Dionysio necandus esset, per epistolam eripuit. Admirationi apud plurimos habitus est, in omni virtutis genere. Nam septies civibus praefectus est, cum ceteri plus quam annum imperare lege prohiberentur. Ad hunc Plato scripsit epistolam binas, quod id eam prior scripsisset, in hunc modum:

Archytas Platoni valet.

* Facis tu quidem recte quod nobis, te convaluisse ex aegritudine, epistola significaris; et Damiscus idem nuntiaverit. De commentariis autem curavimus, venimusque ad Lucanos, ibique convenimus O-

3 Ἐπτάκις τῶν πολιτῶν ἰσρατήγησεν. Tangit hoc Strabo lib. vi. If. Casaub.
 Sed ἡ ἑπίστιχαις ὀρθῶς ἰμπεριετοῖς fuit. Quod Suidas quoque ita scribit, τοῦ καυῶς δὲ τῶν ἰσρατητῶν περὶ εἰν, στρατηγὸς οἰσθῆς ἀνακατήρας ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν περὶ Διονυσίου τῶν τῶν Ἑλλάνων. Elicianus libro vi. De var. hist. cap. 14. Aldob.
 4 Καὶ τοῖς περὶ Δαμῆσκον ἀπέγγηκεν. Et ita Aldobrandinus exprimit. Mer. Casaub.

ARCHYTAS

Apud F. Urfinum in numismate aere.